

Sudabeh Mohafezová

V rudém moři

Im roten Meer

Později budu vědět, že před ohněm došlo k výbuchu, ale zatím to slovo vůbec neznám, slyším jen ten zvuk, který jej označuje, které zní právě tak jako ten odborný výraz, totiž: zní to jako BUCH! A to mě probudilo. A hasič, mladík s odřeným obličejem, pak říká, je to zázrak. To říká. Že mé přežití je zázrak, a že to přímo souvisí s tím výbuchem, taky říká. Protože kdybyste ho nezaslechla, tak byste se neprobudila... A ty tři tečky slyším úplně zřetelně, jako v té noci to BUCH!, totiž: protože on to slovo nechce vyslovit. Mladý hasič se škrábanci v obličejí nechtěl říct – mrtvá. Že bych totiž teď byla mrtvá, že by tedy bylo po všem, byla bych mrtvola nebo její spálený zbytek, kdyby mě ten výbuch neprobudil. To všechno říká, ale říká to až za několik hodin, když se z domu valí už jen chladný černý kouř a zápach dřevěného uhlí a chemikálií, když čtyři z pěti hasičských čet odtáhly, teprve pak mladý hasič s odřeným v obličejí to s těmi třemi tečkami vysloví.

Teď je ještě v bytě sametová tma, a venku taky. Tam je slyšet ten šelest, a já nesním, naopak jsem úplně při smyslech a běžím za tím šelestem, směrem k tomu křiku. S každým krokem šelest narůstá a narůstá, až je z něj praskot a řev a vychází ze schodiště.

Otevřít dveře od bytu. Hoří venku, to znamená: plocha devadesát krát dvě stě centimetrů, která tu stojí kolmo k zemi a teď směřuje v ostrém úhlu do mého bytu, je v plamenech. Dřevěná stěna vlevo vedle hoří a podlaha před mými dveřmi taky, a skutečností je, že v tom okamžiku začnu přemýšlet. Přemýšlím o vodě, o nějaké dece, abych to udusila. Přemýšlím o ochraně. Ale sotva jsem ty dveře zavřela, objevil se ohnivý věnec. Tam, kde sedí dveře v rámu, pronikají najednou plameny. Zapraská to. Běžím zpátky do ložnice. Je strašné horko. Fíkus vedle postele je jako prskavka: létají z něj jiskry. Dřevěná stěna mezi postelí a venkem zmizela. Rudé moře, ne: bílé, žluté a rudé. Barvy moře. A namodralé plápolání, občas, krátce. Žádné ryby, raci,

mořští ježci, jen syčení, jako hadí. Syčení posledních zbytků vlhkosti ve starých podlahách. Pak puknou okenní tabulky v kuchyni a v koupelně.

Můj byt hoří. Říkám to tiše, přesně, naprosto přesně: můj byt hoří. Vyběhnu na balkon, zavřu zvenčí dveře a dívám se oknem do bytu, ne: do mořských barev, měňavých, a je skutečností, že i při tomhle pohledu přemýšlím. Přemýšlím o tom, co ta věta znamená: můj byt hoří, a co znamená: můj byt?

Přijíždějí hasiči. Vlevo a vpravo od balkonu opírají o zeď aluminiové žebříky. Nejdřív snášejí lidi z bytů přímo pod střechou. Horní částí svých těl se vyklánějí daleko z okenních rámců, totiž: nad nimi se nepřetržitě valí směrem vzhůru dým a kouř, temně černý, ano, přesně tak: temně černý kouř do vzduchu, a nahoře přelézá paní Naumannová v lodičkách na žebřík, a vypadá to, jako by ji hasič objímal, ale on stojí o několik příček dole a drží ruce jako okrouhlý široký koš kolem ní, a nedotýká se jí. Chrání ji. Chrání ji před pádem, a já podruhé tuhle noc přemýšlím o ochraně a o tom, že bych tomu hasiči ráda dala pusu.

Je pravda, že na to opravdu vážně myslím. Ráda bych mu dala pusu, protože drží své ruce jako okrouhlý koš kolem paní Naumannové, co teď stojí se svými lodičkami, tenounkými strečovými džínami, trvalou platinové blondýny a švestkově rudou dámskou prošivanou větrovkou na žebříku spolu s ním a sestupuje svým tempem, tedy tempem paní Naumannové, a mě napadá, že budu muset začít myslet úplně jinak. Že láska je něco úplně jiného, než co jsem si dosud myslela, totiž: od teď vím přesně, jaký je to pocit, když někoho miluju. To člověk cítí. Tak, jak se cítím, když vidím hasiče s jeho rukama kolem paní Naumannové, drží je přesně tak, aby nepadla a aby měla co nejmenší strach, jak jen to je možné, totiž: i když je to dost zlé, může se někdo pokusit ten strach zmenšit, a to je láska. Protože on ji nepopohání, neškube s ní ani na ni nekřičí a neříká Rychleji!, a také neříká Dělejte, hoďte sebou, tam nahoře stojí ještě dva! Postaví zkrátka nohu pokaždé na další příčku, když to udělá i paní Naumannová, a skoro to vypadá, jako by tančili, a já si najednou v rychlosti říkám, jestli bych se ho neměla zeptat na jméno, když za chvíli poleze kolem mě, abych se po něm pak mohla ptát a dát mu pusu, ale pak pukne sklo ve dveřích na balkon a já

podruhé v téhle noci zabreptám Můj byt hoří, a je pravda, že už v tomhle okamžiku nevím, co to znamená.

Pak se strachy zhrouťím. Vedle mě někdo oddychuje. Není to hasič, kterého jsem chtěla políbit. Je to jiný. Ukazuje na žebřík, který je opřený o můj balkon. Na něm stojí ještě jeden hasič. Odvrátím se od moře, což znamená: odvrátím se od praskotu a pukání za tabulkami, nalezu na žebřík a slézám po něm dolů a hasič na žebříku mě pevně drží za ruku a já myslím na to, že zdaleka není tak dobrý tanečník jako ten, kterého chci později políbit. Potom žebřík skončí. Stojím na zemi, na rozbahněné půdě, na rozdupaném trávníku. Hasič mě postrčí k vozu, kterým nás asi někam dopraví, pustí mi konečně ruku a já stojím a koukám.

Vlevo vedle mě dům: hrbí se. Jako nějaká plivající, dusící se věc, totiž: věc dusící se kouřem, kterou někdo zabil, tedy přizabil, protože ona ještě kašle, chrchlá, a velká rudá vlna hasičů na ni šplíchá vodu, což znamená: existují dvě moře. Jedno, které zabíjí, a druhé, které zachraňuje.

Vůz je plný kouře, potu, Lenoru, spánku, alkoholu, loje a strachu. Procházím úzkou uličkou mezi koleny sousedů, posadím se a vzduch se zastaví. Zastaví se a stojí mi najednou v krku, jako sloup z pevné, šedivé žuly, a Jessica z přízemí, Jessica, které je pět let, říká Mám žízeň, a pan Manteuffel z druhého patra tiše kleje a já se v té chvíli udusím nebo prasknu, což znamená: škubavě vstanu, vyjdu ven a tam se nadechuju vzduchu plného kouře a stojím mezi šikmými červenobílými pruhy. Že jsou taky červené, to jen vím, ale nevidím, protože je noc, ale vím, že ty tmavé pruhy na pásce jsou červené. Červenobíle štráfované pásky uzávěry, a za nimi lidé. Je jich padesát? Nebo už osmdesát? Z domu se ještě kouří, ale v pohybu je stále víc lidí a modrých sirén, mezitím temná pole. A ruka. Leží mi na rameni a tlačí mě zpátky k vozu. Vrtím hlavou. Tam je to cítit po Lenoru a spánku, šeptám jí a jsem něco, co lze otočit a postrkovat. Vy to nemyslíte zle, vysvětluji muži na ruce. Kdo co nemyslí zle? Vy, říkám a kývám jeho směrem. Já? Sundává ruku z ramene. Ano, říkám. Ale já vůbec nic nemyslím zle! Já vím, říkám. A zase ta ruka, popostrkuje mě. Vzpírám se. Měla byste se opravdu vrátit do vozu. Vysmekám se jí. Kde je ten hasič?

ptám se. Já jsem hasič, říká. Ne, říkám a rozhlížím se. Ale ano, říká a pokládá mi zpátky ruku na rameno, postrkuje mě a já se mu opět vymknu a ohlížím se po hasiči, kterého chci potom políbit, a nemůžu ho v tom pobíhání a zmatku tolika mužů v oranžových vestách najít; měla jsem se ho zeptat na jméno. Jak se jmenujete? ptám se. Jděte teď prosím do vozu, říká. Ale jak vy se jmenujete? ptám se. Co na tom záleží, jak se jmenuju, odpovídá a já se na něho dívám, totiž: udivena jeho inteligentní otázkou. Opravdu na tom vůbec nezáleží, říkám a přikyvuji. Vás já vůbec políbit nechci. Co prosím? říká, a já odcházím. Kam jdete? ptá se. Nadechnout se, říkám. Vy se chcete nadechnout? Přikyvuji. Dýchat můžete i ve voze, říká. Dívám se na něho. Je hrozně hloupý. Přecházím sem a tam, jeho ruka zmizí, a muž, kterému patří, zmizí s ní, a já se posadím na majáček na kraji trávníku před domem a dýchám, a pak, najednou, ho objevím, vyskočím a běžím směrem k němu, a když se vnořím do záplavy záchranářů, hasič, ten, kterého jsem chtěla políbit, už je zase pryč.

Stojím uprostřed nich a jsem skála, kolem které se točí moře, otevírá se a zase zavírá. Nořím se do hloubky, což znamená: jen očima se nořím, pronikám tím mořem a nenacházím ho. Nikdo se mě nedotýká, vyhýbají se mi obloukem, vpravo, vlevo, podle toho, odkud přicházejí a kam směřují, s jasným cílem, v rukou hadice a háky a lana, a někdo říká Já s vámi kousek půjdu, jestli chcete. Třeba támhle? Ukazuje k majáčku, na kterém jsem seděla, a jen ukazuje, nikam mě nepostrkuje, ani mě neotáčí, a já mu položím ruku na rameno a opřu mu hlavu o prsa a on: neříká nic, jen mi položí svou druhou ruku kolem ramen a oba jsme jako skála, o níž naráží moře, vlevo a vpravo, a nikdo se nás nedotýká. Jsme skála, proplouvající mořem, která přesně ví, kam chce, totiž: k majáčku na nejzazším konci červenobíle pruhovaného okrsku, a já vůbec nevím, jak jít, když je ze mě taková propletená skála, ale jde to: jsme skála, která to dokáže, dojdeme k majáčku a posadíme se na trávu a: mlčíme.

Jak se jmenujete? ptám se po chvíli mlčení, a on říká Gelling, Heinz-Jürgen Gelling, a já se směju a říkám Heinzi-Jürgene Gellingu, věděl jste, že jste skála? On se nejprve usměje, pak se na mě vážně podívá a řekne: Někdy

jsem skála, a někdy nejsem vůbec skála. Pak pohlédne stranou, totiž: přicházejí k nám dva muži.

Ne, říkám. Oba se na mě dívají s porozuměním, a dívají se: neústupně. Ne, řeknu ještě jednou. Je to nepříjemné, říká ten menší s knírkem, ale je to bohužel nutné. Já tam nejdu, říkám. Zjišťujeme, jestli něco neschází, kdyby to bylo loupežné přepadení, říká. Říkám ne. Říkám, že to žádné loupežné přepadení nebylo. Říkám, že jsem byla v bytě, dokud nepřišli, a nikdo nemohl dovnitř, všude bylo jen to moře. Moře, říká, a já přikyvuju, ano, rudé moře, a kouř. Rudé moře, říká, a Heinz-Jürgen Gelling říká Oheň, myslí tím ten oheň, Všude byl oheň, říkáte, ptá se ten muž, a já přikyvuju a on se škrabe na spánku a prsty si zajede pod žlutou helmu. Jak se jmenujete? ptám se. Schulze, říká, to už jsem přece říkal, hlavní komisař Schulze, hasičská kriminálka. To žádné přepadení nebylo, pane Schulze, říkám, a není žádný důvod. Pro co není důvod? ptá se hlavní komisař Schulze, a Heinz-Jürgen Gelling zakroutí hlavou. Aby chodila ještě jednou do toho bytu, říká, pro to není žádný důvod. Komisař se na mě podívá. Tvářím se zatvrzele a on si mě trpělivě prohlíží, a v jeho trpělivém pohledu je vidět náznak usilovné snahy. Pro oběti je to vždycky těžké, říká, zvláště při požárech, ale musí to zkrátka být. Jsem zatvrzelá, obtížná osoba, oběť požáru, a Heinz-Jürgen Gelling říká Já půjdu s vámi, jestli chcete, a já se obrátím k domu a dívám se na ty dýmající otvory oken a myslím si, že tohle místo vůbec neznám a nemám s ním nic společného, a přemýšlím, co by se stalo, kdybych se tam skutečně vydala, ale jen když bude Heinz-Jürgen Gelling ochoten jít s námi, do té cizoty, do té díry plivající kouř, kde je plno mokré hasicí pěny, kam mě chce hlavní komisař Schulze zavléct, a já jsem zatvrzelá oběť požáru, kterou je nutné donutit, aby dělala, co má, co je její povinností: prohlídku místa činu.

Jestli chcete, půjdu s vámi, říká Heinz-Jürgen Gelling ještě jednou, a tentokrát přikyvuju, protože způsob, jakým to říká, něco znamená, totiž: tomu se bohužel nevyhneš. Musím jít do té cizoty. Ale nemusím do ní vkročit sama, společně se mnou do ní půjde i Heinz-Jürgen Gelling, a já přemýšlím, jak se z člověka stane skála, která může chodit, když musí odejít

do cizoty, a Heinz-Jürgen Gelling nahmátne mou ruku a neusmívá se, nýbrž dívá se mi do očí, a já si myslím, že se dívá tak, jako by chtěl vyjádřit lítost, a že on by mě zpátky do té cizoty raději neposílal. Ale někdy, říká jeho pohled, někdy se tam člověk vydat musí.

Rád bych, říká hlavní komisař Schulze, kdybyste se tam pečlivě porozhlédla a řekla mi o všem, co vám bude připadat nápadné. Kdyby třeba něco scházelo nebo kdybyste uviděla něco, co vám nepatří, říká a pak zmizí v temné díře před námi, a zdá se, že něco provádí se svýma nohama, totiž: škrábe na zemi ve tmě. Zní to jako granule zimního posypu na rozbředlých cestách, jako granule, které nějaké velké a těžké boty rozhrabávají sem a tam. Ale Heinz-Jürgen Gelling stojí. A čeká, protože já stojím a nakláním hlavu dopředu a dívám se. Do díry. Do temnoty. Jdu s vámi, říká, a já říkám své noze, aby se zvedla a udělala krok dopředu. Musíš, říkám jí. Nijak se tomu nevyhneš, říkám té noze, a mé koleno něco dělá, mé boky něco dělají, a má noha udělá krok dopředu a Heinz-Jürgen Gelling je u mě, a spolu vcházíme pomalu do té temnoty a spolu s námi putuje do neznáma i žlutý kužel. Pohybují s ním ruce komisaře Schulzeho.

V cizotě trčí do vzduchu černohnědé vzpěry zábradlí jako malé, chorobně pokroucené borovice. Jsou různě vysoké a krátce je osvětlují žluté, putující kužele, jako by to byly pátrací reflektory, a pak zase zmizí. V cizotě stojí komisař Schulze na něčem, co vypadá jako třetí nebo čtvrtý stupeň něčeho, co bylo kdysi schody. Na něčem, co bylo kdysi schody, leží v té cizotě jakési ocelové dlahy s hrubě vyraženými otvory, což znamená: Heinz-Jürgen Gelling a já máme po těch dlahách stoupat nahoru, a tak opatrně balancuju a lezu po železných příčkách do prvního patra té cizoty, a Heinz-Jürgen Gelling jde hned za mnou a říká Dívejte se dopředu. Musíte se dívat směrem k odpočívadlu, a já se dívám dopředu a vykřiknu, protože najednou mám přímo před svým obličejem komisařův opasek, a jeho hlas hřmí těsně nade mnou: Helmu! hřmí jeho hlas, a přitom se mu houpe břicho pod rozevřeným kabátem a nad tím opaskem, dvakrát nahoru a dvakrát dolů. Helmu pro tu holku! Gellingu, kam jste dal hlavu? Heinz-Jürgen Gelling mě popostrčí kolem komisaře dopředu, a dva metry přede mnou leží na zemi

matrace, černá, nabobtnalá. Mezi ní a mnou je nestěna, vedle matrace zdechlina knihy, zdechlina lampy a mrtvola knihy. Vypadá jako fikus, říkám Heinz-Jürgenu Gellingovi, a on říká Ano, jako fikus. Někdo mi posadí na hlavu helmu. Je žlutá nebo bílá? ptám se. Oranžová, říká a usmívá se, a pak říká Sluší vám, a já říkám Děkuji.

Tudy, říká komisař Schulze, a tak jdeme za ním do menší místnosti. Sporák je černý, dřez černý. Sežehlá kuchyňská skříň s roztržitými tabulkami v horní části, černá, ještě dýmající. Napříč od okna dřevěný stůl, zbytky židle nad dírami v podlaze. Schází něco? ptá se komisař. Schází něco, mumlám pro sebe. No? říká. Schází něco? Ne, říkám. Dobrá, říká a spokojeně přikyvuje hlavou a projde kolem nás někam, co bývalo dřív chodbou, a my jdeme pomalu za ním a on nám zmizí, ale pak vystrčí hlavu z nejbližšího rámu dveří a tak jdeme směrem k němu a dovnitř místnosti, a já se okamžitě vracím do toho, co bylo kdysi chodbou, protože nechci vidět, co jsem viděla, a Heinz-Jürgen Gelling mě chytí v podpaží a Schulze! říká, to stačí. Ona to nedokáže, říká. Říká to tiše a rozhodně. Jako nějaký král to říká. Říká to také jako malý kluk, který přihlíží, jak mu umírá morče.

Kapka, říkám. Ano, říká Heinz-Jürgen Gelling, a jeho hlas je zase normální, je to hlas Heinze-Jürgena Gellinga. Stala se z něj kapka, říkám, a Heinz-Jürgen Gelling zase říká Ano. Potom si odkašle. Pak říká To se stává, když jsou teploty moc vysoké. To, co říká, zní logicky. Zní to jako skutečnost. V pořádku, říkám proto, a Heinz-Jürgen Gelling a komisař Schulze se na mě podívají. Půjdu tam ještě jednou, říkám, a Heinz-Jürgen Gelling říká Opravdu? A já přikyvuju a komisař říká No prosím, až po vás! A nechá nás jít první, a já se nedívám vlevo na zeď, nýbrž hledím jen na koupelnovou vanu, která je černá, a na podlahu, která je černá, což znamená: vidím tři zdechliny, totiž: zdechlinu ručníku, zdechlinu zubního kartáčku a zdechlinu koupelnové rohože, a vůbec se nedívám na tu obrovskou kapku vlevo nad toaletou. Komisař Schulze se ptá Schází něco? A já říkám Ne. A on nato Dobrá, a do vedlejšího pokoje nemusíme, protože ten už není. Jsou jen čtyři stěny a nepodlaha, a nestrop. Když se podívám nahoru, vidím krokve nad bytem paní Pietzschové. Ne, říkám, a komisař Schulze na mě tázavě

pohlédne. Ne? říká. Ano, říkám, ne. Tak jak? Ne, říkám, nic neschází, a ukazuju na pokoj, který už není, a Heinz-Jürgen Gelling se tiše zasměje. Komisař Schulze vyloudí takový zvláštní zvuk jazykem nebo mezi zuby, a já říkám Poslouchejte, Heinz-Jürgene Gellingu, bude ráno, a otočím hlavu, totiž: zpívá ptáček, a Heinz-Jürgen Gelling chvíli naslouchá a pak se usměje, a vejde do místnosti, která je. V ní je to, co už jsem viděla ze schodiště, protože tam byla nestěna. Matrace, která bobtná, zdechlina knihy, zdechlina lampy a mrtvola knihy. Heinz-Jürgen Gelling se shýbne. Zdvihne něco ze země. Uprostřed cizoty plné vlhkých sazí a ztvrdlé hasící pěny našel čistounkou, ničím nedotknutou pohlednici. Vezměte si ji s sebou, říkám, a Heinz-Jürgen Gelling rozepne zip kombinézy a zasune pohlednici do temného tepla na prsou. No? ptá se komisař Schulze. Ne, říkám, a prohlídka místa činu končí a my se krok za krokem vracíme cizotou ven a vyjdeme a zamíříme k majáčku.

Je to zázrak, říká Heinz-Jürgen Gelling, a teprve teď si všimnu odřenin na jeho tváři. Muselo to dát ránu, říká, a já přikyvuju, když to říká, totiž: vzpomínám si na ty zvuky. Zeď mezi postelí a domovní chodbou tvořily jen staré, přetapetované dveře, říká, a já znova přikyvuju. Musela okamžitě prohořet, a když začala kouřit, tak byste si bez toho výbuchu ničeho nevšimla, a neprobudilo by vás to... A já zřetelně slyším ty tři tečky, stejně jako jsem před několika hodinami uslyšela to BUCH!, totiž: protože on to slovo nechtěl říct. Heinz-Jürgen Gelling nechtěl říct – mrtvá. Ale já bych to chtěla říct, a říkám to. Kdyby mě to neprobudilo, říkám, tak bych teď byla mrtvá, bylo by po mně, byla bych mrtvola nebo její zuhelnatělý zbytek, a Heinz-Jürgen Gelling mi pohlédne do očí a: mlčí.

Možná jsem to neštěstí nějak přivolala, říkám do jeho mlčení, a on se na mě podívá tak, že hned zmlknu. To ničemu nepomůže, říká. To nedělá dobrotu a měla bych okamžitě přestat se na to takhle dívat. Proto už nemluvím o přivolávání neštěstí, nýbrž mluvím o něčem úplně jiném. Ta kapka, říkám, byla dřív průtokový ohříváč, a Heinz-Jürgen Gelling zadrží dech. Potom zdlouha vydechne, kývne a řekne, totiž: jako by spal, možná snil, a teprve teď se probudil do bdělého světa, a už vůbec ne rozhněvaně řekne Ano,

průtokový ohřívač, a vytáhne pohlednici z náprsní kapsy a pozoruje na ní slunečnici. Někdy, řekne, se najde v naprosté spoušti úplně nedotčená věc. Neporušená, říká. Možná vůbec není neporušená, říkám, a on se podívá a zdvihne pohlednici do výšky. Není na ní nic, ani zrníčko prachu, říká. Slunečnice jsou žluté, říkám, ale tahle o všechnu barvu přišla. To je černobílá fotografie, říká Heinz-Jürgen Gelling. Ale třeba nebyla vždycky černobílá, říkám, a on si pohlednici zase strčí do kapsy, vzdychne, vstane a Pojdte, řekne.

Vůz je mezitím prázdný. Počkáme uvnitř, říká Heinz-Jürgen Gelling. Nechá dveře otevřené, aby se mi líp dýchalo. Musíte se teď někde ubytovat, říká. Jsou dvě možnosti. Buď udáte policii nějakou adresu a oni vás tam odvezou. Pak se odmlčí a cupuje niť, která se mu uvolnila z péřové bundy. Čekám na druhou možnost, ale on dál mlčí. Nebo? říkám konečně. Ano, říká Heinz-Jürgen Gelling, tedy... a odkašle si. Pokud nemůžete udat žádnou adresu, říká poté, co si odkašlal, a přitom se vůbec ne dívá na mě, nýbrž na kovovou podlahu vozu, tak vás policie zaveze do nejbližší ubytovny pro bezdomovce. Ubytovny pro bezdomovce, odříkávám tiše a pečlivě, a hlas, myslím, mi zní trochu překvapeně. Tam bych tedy moc nechtěla, říkám. Tam se chce málokomu, říká, a poznamenává si adresu, kterou mu nadiktuju.

Potom řekne Už musím jít. Kam? ptám se. Je po všem, říká. Akce skončila, říká. Vy jste v akci? říkám, a on říká Jsem hasič. Jsem tu, protože byla akce. A teď je po ní, říkám, a on kývne, a já přemýšlím, co to znamená, totiž: já patřím k akci Heinze-Jürgena Gellinga, a proto je to se mnou stejné jako s ní, totiž: skončila jsem. A skloním hlavu ke straně, protože vůbec nevím, jak se rozloučit, když byl někdo skálou, která mohla chodit, a teď je hasičem, kterému skončila směna, a obětí požáru, kterou za pár minut odvezou pryč.

No tak tedy, říká Heinz-Jürgen Gelling, odkašle si a ukáže na policistu před vozem a kouká do země, když mi podává ruku. A já vidím jeho ruku a opatrně ji stisknu, a on stejně opatrně stiskne tu mou, a vstane. Mějte se dobře, říká, jde ke dveřím, vyskočí, a už se vůbec neotočí, nýbrž: zmizí, a já sedím a dýchám a pozoruju svou ruku a teprve později, mnohem později mě napadne, že jsem mu zapomněla dát pusku.